

Com és sabut, Anthony Bonner (Nova York, 1928) és músic, botànic, però, sobretot, és un dels màxims exponents en la investigació sobre Ramon Llull i la seva obra. La vinculació amb la universitat balear es remunta als inicis fundacionals mateixos. Tot i que no hi ha impartit docència, hi ha col·laborat pronunciant nombroses conferències i, molt especialment, assessorant la incipient Càtedra Ramon Llull, a l'abast de la qual ha posat un bon nombre de documents bibliogràfics, i hi ha col·laborat contínuament en matèria d'assessorament.

L'acte d'investidura s'inicià amb la tradicional sembra d'un arbre als jardins de la Universitat, concretament davant l'edifici Ramon Llull. Per servir-ne la memòria entre els membres de la comunitat universitària, Bonner elegí un teix (*Taxus Baccata*), arbre emblemàtic de la Tramuntana mallorquina.

L'acte, íntim i de petit format per petició expressa de Bonner mateix, s'inicià amb la lectura del nomenament com a doctor honoris causa a càrrec del secretari general de la UIB, Dr. Pedro Grimalt. A continuació, els padrins glossaren els mèrits pels quals el doctorand optava al conferiment del grau de doctor. En primer lloc, el Dr. Pere Rosselló Bover (Departament de Filologia Catalana), féu un repàs a la biografia de l'homenatjat, per la qual cosa posà en relleu la relació de Bonner amb Mallorca com a terra d'acollida des de la dècada del 1950 i versà especialment sobre la faceta traductora de Bonner, empresa que el portà al coneixement de l'obra de Ramon Llull. En aquest sentit, el Dr. Rosselló en destacà els diversos articles publicats a la revista *Studia Lulliana*, de la qual Bonner fou director, i remarcà especialment les obres que han marcat una fita cabdal en la història del lullisme, com són les *Selected Works of Ramon Llull* o el més recent *L'Art i la lògica de Ramon Llull. Manual d'ús*. Tot seguit el Dr. Joan Lluís Llinàs (Departament de Filosofia i Treball social) revisà les relacions internacionals del doctorand i, sobretot, explicà aquells camps filosòfics fressats per Bonner per treure l'entrellat del pensament lullà.

Seguint la litúrgia acadèmica, el rector de la Universitat de les Illes Balears, Dr. Llorenç Huguet, procedí al conferiment del grau de doctor al Sr. Anthony Bonner, que rebé gratament els signes de la distinció propis del grau i l'abraçada de fraternitat en senyal d'entrada al claustre acadèmic. Seguidament el nou doctor honoris causa llegí la lliçó magistral, que versà sobre la formulació lògica de l'Art i sobre l'aplicació conseqüent a la realitat immediata, concretant-ho en l'aplicació de la teoria de la votació i en la informàtica actual.

El rector conclougué les intervencions expressant la gratitud per la labor desenvolupada pel doctor honoris causa al llarg dels anys d'investigació, en regracia l'estret lligam amb la universitat illenca i posà en relleu els valors de la saviesa i la humilitat que caracteritzen la persona d'Anthony Bonner.

Dirigits pel músic Francesc Crespí al clavecí, els membres de la Coral Universitària interpretaren l'himne acadèmic, el *Gaudeamus igitur*, amb una petita adaptació especial per a l'ocasió.

En el marc de la commemoració de l'Any Llull, la Universitat de les Illes Balears distingia, així, la trajectòria investigadora d'un dels estudiosos de major relleu internacional en matèria lulliana, que convertí la petita pàtria de Llull en bressol de la família i en centre de projecció internacional de la recerca lullística i científica.

Maribel RIPOLL PERELLÓ
Universitat de les Illes Balears

Lectura de la tesi doctoral de Javier Tomás Arias (8 de juliol de 2016). — El 8 de juliol de 2016, a la Sala de Professors de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona, tingué lloc l'acte de defensa de la tesi doctoral de Javier Tomás Arias. La tesi du per títol *Elementos de lingüística contrastiva en aragonés. Estudio de algunas afinidades con gascón, catalán y otros ro-*

mances. Com indica el títol, en la tesi s'analitza una sèrie de trets de l'aragonès (trets descrits a partir d'un corpus selecte de materials escrits i d'enquestes orals) i se'n constaten les semblances o continuïtats amb les àrees romàniques veïnes. La tesi fou codirigida per José Enrique Gargallo Gil (Universitat de Barcelona) i Ramon Sistach Vicén (Universitat de Lleida). Formaren el tribunal els professors Maria-Reina Bastardas i Rufat (Universitat de Barcelona), Jordi Suïls Subirà (Universitat de Lleida) i José Antonio Saura Rami (Universitat de Saragossa). La tesi merescué la nota d'Excel·lent.

[Nota del C. de R.]

Als vint anys de la mort de Damià Huguet (18 de juliol de 2016). — Enguany, dia 18 de juliol, es va complir el vintè aniversari del traspàs del poeta i activista cultural campaner, Damià Huguet (Campos [Mallorca], 1946-1986), que va ser una persona polifacètica i singular, un home preocupat pel seu temps i pel seu país, un enamorat del seu poble i de la gent que l'habitava i, sobretot, compromès. La cultura, qualsevol manifestació cultural, era la seva dèria, i a fer cultura va dedicar tota la vida. Va ser un avançat als seus dies, era el que es pot dir un personatge d'avantguarda, i això, en uns moments en els quals no sempre era benvist tenir inquietuds fora de les reglamentàriament establertes. Com sol passar amb les persones que sobresurten de la resta va ser incomprès en molts de moments i només amb l'esforç constant i amb la caparrudesca que caracteritza aquells que tenen necessitat de dir i de fer coses, ho va superar.

Al marge de dedicar-se professionalment a dur endavant una empresa de material de construcció, va fer crítica cinematogràfica per a diverses publicacions especialitzades, va ser corresponçal local de premsa, fotògraf, viatger, editor, articulista, poeta. Qualsevol racó d'un lloc o altre, el més mínim detall, un simple gest, una olor, podien ser font d'una inspiració i potser això és el que diferencia els artistes de la resta d'humans, i ell sense dubte ho era, un artista i un somiador.

Al llarg de la seva trajectòria va anar teixint una extensa xarxa de relacions, que anaven des del seu amic coral Blai Bonet fins a Fellini, Buñuel, Godard o Nicholas Ray. Però també Ana Belén, Maria del Mar i Joan Ramon Bonet, Joan Mas, Damià Pons, Josep Maria Llopart, Miquel Barceló, Gori Mir, Miquel Àngel Riera i un llarg etcètera que posa de manifest que aturat no hi va estar mai. A Campos, amb altres joves compromesos amb la cultura i amb la llengua, va fer front a les darreres coejades de la dictadura, i aconseguiren que vinguessin cantautors com els germans Bonet —Maria del Mar i Joan Ramon— Rafel Subirachs, Raimon o Guillermina Motta, en una època molt difícil en general (els anys 60) i que per a Campos, quasi sempre immers en un baf de monotonia i de mediocritat, culturalment parlant, va ser com obrir una finestra al món, a aquest món que s'intuïa fora de la roqueta i del qual no massa en tenien notícies de primera mà; ell n'era un.

Recordem que va voler ser un home de poble que vivia per a la literatura en comptes de viure'n, que arribava a les consciències amb el seu posat franc, net, tacat d'una ironia que no tothom va entendre. I anar sempre de cara no sempre és benvist perquè vivim en una societat on les necessitats creades tenen molt poc a veure amb el talent, perquè el coneixement dels altres convida sempre a la solidaritat i no sempre s'hi està disposat, perquè moltes de vegades, la cursa per a cobrir falses necessitats exigeix competidors... en Damià en va defugir i va ser una persona lúcida i tremendament coherent, va deixar mostra de la seva estima per Campos i per la Mediterrània a tota la seva obra. Tocat de la mà dels déus per treballar l'Art, mai no va exercir d'intel·lectual, sinó que va ser fins al darrer instant aquell Damià humil i feiner, amic dels seus amics, que deixà escrit als seus versos.

La seva obra com a poeta va fer que fos considerat un dels més representatius dels del darrer quart del segle xx en llengua catalana. Obres com *Home de primera mà*, *Cinc minuts amb tu*, *Carn*